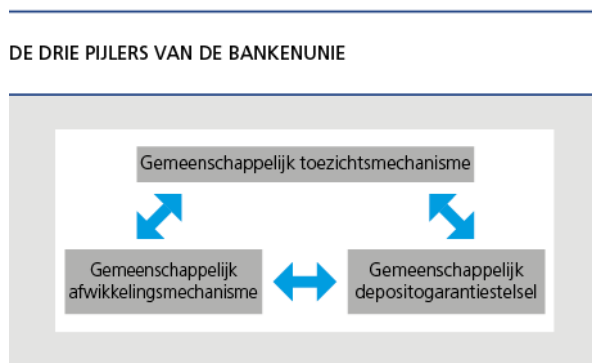

DE BANKENUNIE

In het eurogebied heeft het uitdijen van de crisis naar de markten van de overheidsschuld in bepaalde landen aangetoond dat een monetaire unie, naast een versterkte coördinatie van het economisch en begrotingsbeleid, een eengemaakt toezicht vereist en, meer in het algemeen, een geïntegreerd financieel kader.

Een dergelijke structuur, de zogenoemde « **bankenunie** », is onontbeerlijk om de negatieve interferenties tussen de overheidssector en de Banksector en ook de fragmentering van de markten te beperken. Overigens reikt het toezicht op de banken in het algemeen over de landsgrenzen heen, gelet op de grensoverschrijdende groepen en de meer algemene integratie van de markten. In dit opzicht vormt de bankenunie een hoeksteen voor de verdere opbouw van de EMU.

De bankenunie berust op drie pijlers :

1. HET GEMEENSCHAPPELIJK TOEZICHTSMECHANISME (GTM)

1.1. VOORBEREIDING

De procedures inzake de werking van het GTM werden uitgewerkt in een ontwerp van kaderverordening en een toezichtshandleiding. Bovendien is de ECB, in overeenstemming met de verordening tot oprichting van het GTM, in nauwe samenwerking met de bevoegde nationale autoriteiten, gestart met het proces van uitgebreide beoordeling (**comprehensive assessment**) van de kredietinstellingen die rechtstreeks onder het toezicht van de ECB zullen vallen **vanaf 4 november 2014**. Deze oefening is erop gericht het risicoprofiel te bepalen en de eventuele structurele tekortkomingen van deze instellingen te identificeren, teneinde de transparantie en de sanering van de Europese banksector te bevorderen, om het herstel van het vertrouwen van de markten in het Europese bankwezen te bestendigen.

1.1. OPDRACHTEN

1.1.1. Microprudentiële opdracht

De verantwoordelijkheden van de ECB hebben betrekking op de instellingen die als belangrijk worden beschouwd, wat betekent dat voldaan wordt aan een van volgende criteria:

- (1) de totale waarde van de activa bedraagt meer dan 30 miljard euro,
- (2) het aandeel van de totale activa in verhouding tot het bbp van het land van vestiging is meer dan 20 % (tenzij de totale waarde van de activa minder dan 5 miljard euro bedraagt),
- (3) de bevoegde nationale toezichthouder oordeelt dat de instelling van groot belang is voor de binnenlandse economie, wat bevestigd wordt door de ECB, en

(4) de instelling heeft steun gevraagd of gekregen van de Europees Fonds voor Financiële Stabiliteit of van het Europees Stabiliteitsmechanisme (ESM).

Voor de instellingen die als minder belangrijk worden beschouwd, behouden de nationale toezichthouders de toezichtsverantwoordelijkheid.

De ECB zal evenwel een horizontaal toezicht uitoefenen, zodat mogelijke kwetsbaarheden kunnen worden opgespoord. Zij zal tevens beschikken over de mogelijkheid om het rechtstreekse toezicht op deze instellingen over te nemen indien dit noodzakelijk blijkt om een coherente en strikte toepassing van de toezichtsnormen te verzekeren.

Er is evenwel voorzien in een uitzondering voor de zogenaamde gemeenschappelijke procedures (common procedures). Voor het verlenen en intrekken van de vergunning van kredietinstellingen, alsook voor beslissingen met betrekking tot de gekwalificeerde deelnemingen, zal de ECB immers verantwoordelijk zijn voor alle banken, ongeacht hun belang. De nationale autoriteiten zullen echter bevoegd blijven voor het voorbereiden van de beslissingen ter zake.

De ECB zal erop moeten toezien dat de kredietinstellingen de door CRD IV en CRR¹ vastgelegde minimale prudentiële vereisten naleven, met name inzake kapitaal, liquiditeit, governance of grote risico's. Zo zal zij erover moeten waken dat de instellingen voldoende eigen vermogen aanhouden in overeenstemming met de minimale prudentiële regels, maar ook in het licht van hun intrinsieke risicoprofiel. In dit verband zal de ECB tevens verantwoordelijk zijn voor de geïndividualiseerde beoordeling van de risico's in het kader van pijler 2.

De ECB zal tevens tot taak hebben de kwalitatieve vereisten toe te passen die moeten garanderen dat de kredietinstellingen beschikken over degelijke governancestructuren, -processen en -mechanismen. Dit omvat met name de procedures voor het verifiëren van de vereisten inzake betrouwbaarheid en deskundigheid die gelden voor de personen die verantwoordelijk zijn voor het beheer van de kredietinstellingen, maar tevens het toetsen van de internecontrolemechanismen of de beleidslijnen en praktijken inzake beloning. Gelet op het belang van de grote financiële groepen, zal de ECB toezicht moeten uitoefenen zowel op niet-geconsolideerde als op geconsolideerde basis. Zo zal de ECB deelnemen aan de colleges, zonder afbreuk te doen aan het recht van de nationale autoriteiten om als waarnemer deel te nemen. Indien het bancaire onderdeel dominant is in de activiteiten van een conglomeraat, zal het aanvullend toezicht op de financiële conglomeraten bovendien onder de verantwoordelijkheid vallen van de ECB, die aldus als coördinator zal optreden.

De kaderverordening en de toezichtshandleiding bepalen dat er voor elke belangrijke bank of bankengroep een Joint Supervisory Team (JST) zal worden opgericht, dat het toezicht over die bank of bankengroep zal uitoefenen.

De ECB zal de Europese wetgevingen en de nationale wetgevingen die voortvloeien uit Europese reglementeringen moeten toepassen. Bepaalde toezichtsoopdrachten worden niet aan de ECB toevertrouwd en blijven onder de bevoegdheid van de nationale autoriteiten. Het betreft met name de consumentenbescherming en de bestrijding van het witwassen van geld. Daarbij komt nog dat de macroprudentiële bevoegdheden verdeeld

---

¹ Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG en Verordening (EU) Nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012.

zijn tussen de ECB en de bevoegde nationale autoriteiten. Gezien het belang van deze beleidslijnen voor de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel, zal een efficiënte coördinatie met alle betrokken autoriteiten moeten worden opgezet.

Indien de ECB tekortkomingen of inbreuken vaststelt, zal zij gepaste maatregelen of sancties kunnen opleggen, zoals bepaald in de kaderverordening. Deze verordening verduidelijkt de respectievelijke rol van de ECB en van de nationale toezichthouders. De verdeling van de bevoegdheid om sancties op te leggen volgt verder zoveel mogelijk de verdeling van de bevoegdheid om toezicht uit te oefenen, en houdt dus rekening met het onderscheid tussen de belangrijke en de minder belangrijke instellingen. Zoals bepaald in de GTM-verordening, is de sanctiebevoegdheid van de ECB beperkt tot het opleggen van geldboetes en dwangsommen. De ECB kan de nationale bevoegde autoriteiten vragen bijkomende sancties op te leggen. Wanneer een ernstige verslechtering van de financiële positie van een kredietinstelling wordt vastgesteld, zal de ECB daarnaast ook over de mogelijkheid beschikken om vroegtijdige-interventiemaatregelen te treffen, zoals bepaald door het Unierecht. Deze acties moeten het voorwerp uitmaken van een coördinatie met de bevoegde afwikkelingsautoriteiten.

1.1.2. Macroprudentiële opdracht

Het gemeenschappelijk toezichtsmechanisme, dat een microprudentiële opdracht heeft, zal zijn activiteiten moeten coördineren met die van de macroprudentiële autoriteiten, die belast zijn met het toezicht op de algehele stabiliteit van het financiële stelsel.

Die macroprudentiële dimensie doet een beroep op specifieke competenties, aangezien ze niet alleen een allesomvattende visie op de werking van de financiële markten vereist, maar ook een goed inzicht in de wisselwerking tussen de reële en de financiële sfeer van de economie. De oorzaken van de instabiliteit in het stelsel houden immers niet uitsluitend verband met endogene factoren, maar kunnen ook voortkomen uit ontwikkelingen in de structuur van de economische activiteiten, die op wereldvlak worden gekenmerkt door structurele onevenwichtigheden in de lopende rekening van de betalingsbalans of, op nationaal vlak, door een hypertrofie van bepaalde bestedings- en investeringscategorieën, met name in de vastgoedsector.

Het Europees Comité voor Systeemrisico's (European Systemic Risk Board, ESRB), dat in 2010 werd opgericht, is ermee belast de macroprudentiële beleidsvoering in de EU te coördineren en, via zijn waarschuwingen en aanbevelingen, de maatregelen ter zake van de nationale of Europese autoriteiten te stimuleren. Het ESRB heeft tot nu toe zes aanbevelingen geformuleerd. Vier daarvan hebben betrekking op specifieke domeinen, namelijk de leningen in vreemde valuta, de financiering in dollar van de kredietinstellingen, de monetaire instellingen voor collectieve belegging en de evaluatie en follow-up van de financieringsrisico's. Twee aanbevelingen handelen meer bepaald over het opzetten van passende structuren voor de macroprudentiële beleidsvoering.

In de eerste van die twee aanbevelingen wordt elke lidstaat van de EU verzocht een nationale autoriteit aan te wijzen die specifiek met dat beleid wordt belast.

Een andere aanbeveling van het ESRB verzoekt de lidstaten een strategie voor de macroprudentiële beleidsvoering uit te werken, door intermediaire doelstellingen vast te stellen, specifieke instrumenten aan te wenden en die doelstellingen en instrumenten regelmatig te beoordelen.

In België werden dit mandaat en deze instrumenten aan de Bank toegekend via de [wet van 25 april 2014](#) tot invoering van de mechanismen voor een macroprudentieel beleid en tot vaststelling van de specifieke taken van de Bank in het kader van haar opdracht om bij te dragen tot de stabiliteit van het financiële stelsel.

Bij de invoering van het zogenaamde « [twin peaks](#) »-model in 2011 werd deze macroprudentiële verantwoordelijkheid reeds aan de Bank toegewezen en werden haar

reeds specifieke bevoegdheden ten aanzien van de zogenaamde systeemrelevante instellingen toegekend.

De centralisatie van het prudentieel toezicht op de kredietinstellingen in het toekomstig GTM zal de Bank ertoe nopen haar macroprudentieel beleid vaker dan in het verleden te coördineren met de ECB. Tot nu toe was deze coördinatie voornamelijk gebaseerd op de bestaande wisselwerkingen tussen de financiële stabiliteit en de prijsstabiliteit, de hoofddoelstelling van het monetair beleid van de ECB. Omdat de ECB het individuele toezicht op de systeemrelevante financiële instellingen van het eurogebied rechtstreeks ten laste neemt, dient ze het gebruik, voor microprudentiële doeleinden, te controleren van tal van instrumenten die eveneens op macroprudentieel vlak kunnen worden ingezet. Hierdoor valt de behoefte aan een meer gerichte aanwending van die mechanismen door de nationale autoriteiten bij ontwikkelingen die de financiële stabiliteit van een van de lidstaten bedreigen niet volledig weg. De GTM-verordening bepaalt dat zowel de bevoegde nationale autoriteiten als de ECB, mits ze elkaar vooraf in kennis stellen, extra solvabiliteitsvereisten kunnen opleggen voor systemische doeleinden. Dit heeft tot gevolg dat deze respectievelijke bevoegdheden elkaar versterken en aanvullen om, desgevallend, de vereiste niveaus op te trekken, maar niet om ze te verlagen, dit om te vermijden dat het macroprudentieel beleid tot een versoepeling van de prudentiële regels zou leiden.

Bovendien zal de ECB overleg moeten plegen met het ESRB, dat zijn eigen macroprudentiële bevoegdheden behoudt. Deze zijn tegelijkertijd beperkter dan die van de ECB, aangezien het ESRB enkel kan waarschuwen of aanbevelen, zonder rechtstreeks vat te hebben op het gebruik zelf van de instrumenten. Ze hebben daarentegen een ruimere draagwijdte, aangezien het mandaat van het ESRB de hele EU omvat en daarenboven niet enkel het segment van de kredietinstellingen maar de financiële sector als geheel bestrijkt (zie [Crisisbeheer](#)).

Schematisch voorgesteld zien de nieuwe Europese architectuur van het prudentieel toezicht en de interrelaties tussen de verschillende nationale toezichthouders er als volgt uit:

EUROPESE ARCHITECTUUR VAN HET PRUDENTIEEL TOEZICHT

	Microprudentieel toezicht		Macroprudentieel toezicht		Prudentiële regelgeving
	Eurogebied	Rest EU	Eurogebied	Rest EU	EU
Banken	GTM / nationale autoriteiten	Nationale autoriteiten	GTM / nationale autoriteiten / ESRB	Nationale autoriteiten / ESRB	EC / EBA
Andere financiële instellingen	Nationale autoriteiten		Nationale autoriteiten / ESRB		EC / EIOPA / ESMA

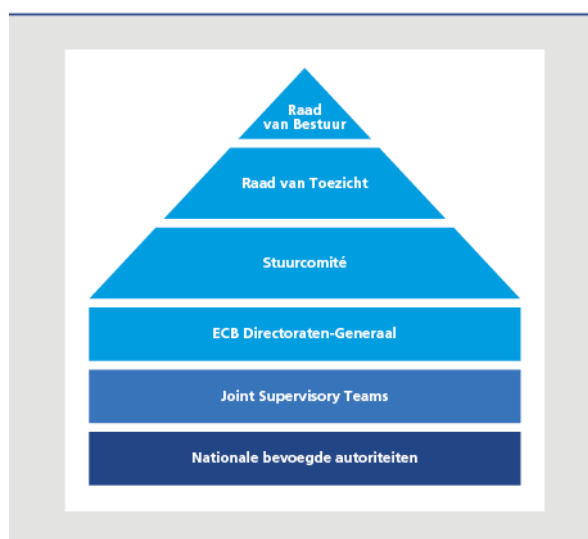

Bron: NBB.

1.2. GOVERNANCE

GOVERNANCE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK TOEZICHTSMECHANISME

De **Raad van Bestuur** (Governing Council) is het hoogste beslissingsorgaan binnen de ECB, ook voor de uitvoering van de nieuwe taken in het GTM.

Voor de voorbereiding en de uitvoering van de taken van de ECB onder het GTM werd binnen de ECB een nieuw orgaan opgericht, namelijk de **Raad van Toezicht** (Supervisory Board).

Alle ontwerpbesluiten van de Raad van Toezicht worden ter goedkeuring voorgelegd aan de Raad van Bestuur. De beslissingen voor de uitvoering van de prudentiële taken kunnen de vorm aannemen zowel van individuele beslissingen als van richtsnoeren, aanbevelingen of besluiten. De ECB kan tevens verordeningen uitvaardigen, zij het uitsluitend voor zover noodzakelijk ter bepaling of specificering van de uitvoeringsregelingen voor de GTM-taken.

De vergaderingen van de Raad van Toezicht zullen worden voorbereid door een **Stuurcomité**. De samenstelling van dit Stuurcomité zal worden vastgelegd in het procedurereglement van de Raad van Toezicht, maar moet in elk geval een billijk evenwicht garanderen tussen de nationale bevoegde autoriteiten, volgens een billijke toerbeurtregeling.

De Raad van Bestuur en de Raad van Toezicht kunnen gezamenlijke vergaderingen organiseren, om te zorgen voor een efficiënte combinatie van het micro- en het macroperspectief. Dergelijke gezamenlijke vergaderingen dienen ertoe bij te dragen dat de ontwerpbesluiten die de Raad van Toezicht zal voorbereiden voor de activering van macroprudentiële instrumenten in de meeste gevallen zonder aanpassing zullen kunnen worden goedgekeurd door de Raad van Bestuur.

Het **Comité voor financiële stabiliteit van het ESCB (FSC)** zal ook in GTM-samenstelling samenkomen. Aangezien de macroprudentiële instrumenten grotendeels in handen blijven van de nationale autoriteiten, zullen de leden van dit comité met hun nationale ervaring een belangrijke bijdrage leveren aan de evaluatie van macroprudentiële risico's. Op dit vlak zal de ECB ook samenwerken met het **Europees Comité voor Systemrisico's** (European Systemic Risk Board, **ESRB**)², die een belangrijke taak

² Het Europees Comité voor Systemrisico's (European Systemic Risk Board – ESRB) is sedert 1 januari 2011 belast met het bewaken en analyseren van de risico's voor de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel (macroprudentieel

uitoefent inzake de coördinatie van het macroprudentiële beleid op het niveau van de Europese Unie.

1.3. IMPACT OP HET PRUDENTIEEL TOEZICHT VAN DE BANK EN OP DE KREDIETINSTELLINGEN

Als gevolg van het grote marktaandeel in België van de financiële groepen die voldoen aan de criteria om als belangrijke banken te worden aangemerkt, zal de Bank zeer nauw betrokken zijn bij de tenuitvoerlegging van het GTM. Ongeveer 95 % van de totale activa van de sector wordt immers aangehouden bij Belgische kredietinstellingen die als belangrijke instellingen worden beschouwd, en die derhalve vanaf 4 november 2014 onder de bevoegdheid van de ECB zullen vallen.

Voor elke belangrijke bank of bankengroep zal er een **Joint Supervisory team** (JST) worden opgericht. De Raad van Toezicht zal voor elke JST een coördinator aanstellen en beslissen over de grootte en de samenstelling van de JST's. De nationale bevoegde autoriteiten van de landen waar een bank gevestigd is, zullen dan de stafleden aanduiden die zullen deel uitmaken van de JST's. De JST's zijn het middel bij uitstek waarmee de nationale bevoegde autoriteiten bijstand verlenen aan de ECB bij de voorbereiding van haar toezichtstaken. Wat betreft de banken die onder rechtstreeks toezicht vallen van de ECB, zullen de dossiers immers moeten worden voorbereid door de JST's, volgens procedures die op het niveau van het GTM duidelijk worden afgebakend en geharmoniseerd. Hoewel de eindbeslissing voortaan zal liggen bij de Raad van Toezicht en de Raad van Bestuur, zal de Bank toch vooraf worden ingelicht over alle ontwerpbeslissingen met betrekking tot de zogenaamde belangrijke kredietinstellingen via, enerzijds, de leden van de JST's, die regelmatig aan de Bank verslag zullen uitbrengen over de werkzaamheden binnen de structuren van het GTM en, anderzijds, de nationale leden van de Raad van Toezicht en de Raad van Bestuur.

Voor de banken die als minder belangrijk worden beschouwd en voor de instellingen die niet onder het toezicht van de ECB vallen, zoals de bijkantoren buiten de EER, blijft de Bank volledig verantwoordelijk voor de eindbeslissingen³. De toezichtsmethodes zullen evenwel moeten worden geharmoniseerd met de methodes die werden ontwikkeld voor de als belangrijk beschouwde banken, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel.

---

toezicht). In het kader van deze opdracht waarschuwt het ESRB voor systeemrisico's en in voorkomend geval beveelt het corrigerende maatregelen aan en richt het waarschuwingen aan de lidstaten (en aan de nationale toezichthouders) evenals aan de Europese autoriteiten, die daaraan gevolg zullen moeten geven of zullen moeten uitleggen waarom zij dit niet doen. De hoofden van de Europese Centrale Bank (ECB), de nationale centrale banken, de Europese toezichthoudende autoriteiten en de nationale toezichthouders hebben zitting in het ESRB.

³ Met uitzondering van de beslissingen in verband met de gemeenschappelijke procedures, waarbij de eindbeslissing wordt genomen door de besluitvormende organen van het GTM.

GEVOLGEN VAN HET GTM VOOR DE BANK INZAKE BESLISSINGSPROCESSEN VAN DE INSTELLINGEN ONDER HAAR TOEZICHT

Bron : NBB.

(1) 'Home' toezicht betreft het toezicht in het land van herkomst van de bank op het hoogste niveau van consolidatie.

(2) 'Host' toezicht betreft het toezicht in het land van ontvangst op bijkantoren of dochterondernemingen van banken van buitenlandse origine.

2. HET GEMEENSCHAPPELIJK AFWIKKELINGSMECHANISME (GAM)

Het gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme beoogt de samenhang van de bankenunie te versterken door de centralisering op Europees niveau van de afwikkelingsverantwoordelijkheden, zoals ook het geval is met de centralisering van de toezichtsverantwoordelijkheden. Deze afstemming is noodzakelijk in de mate dat het toezicht, de vroegtijdige interventie en de afwikkeling een samenhangend geheel vormen. Ze verhindert dat de gevolgen van de toezichtsverantwoordelijkheden die op centraal niveau worden uitgeoefend, in het kader van de afwikkeling moeten worden gedragen door de nationale autoriteiten.

Het GAM bestaat uit (i) een Europese afwikkelingsautoriteit – de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad – die beslissingen zal nemen in verband met het gecentraliseerd beheer van de toekomstige bankcrises en (ii) een Gemeenschappelijk Afwikkelingsfonds (GAF) dat gefinancierd wordt met de bijdragen van de banken die gevestigd zijn in de lidstaten die deelnemen aan de bankenunie.

De Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad bestaat uit een uitvoerend directeur, een plaatsvervangend uitvoerend directeur en vertegenwoordigers van de Europese Commissie, van de Europese Centrale Bank en van de nationale afwikkelingsautoriteiten. Deze raad is belast met de voorbereiding van afwikkelingsplannen voor alle bankengroepen die gevestigd zijn in de lidstaten die deelnemen aan het GTM, evenals voor de banken die geen deel uitmaken van een groep. Daarnaast beoordeelt deze raad de effectieve afwikkelingsmogelijkheden en stelt hij de minimumeigenvermogensvereisten vast. Hij bepaalt tevens de passiva die in aanmerking komen voor deelname aan de interne versterking (bail-in) van de bank, erover wakend dat de financiële stabiliteit niet in gevaar komt. Tot slot moet de Raad bepalen welke aanpak gevolgd moet worden wanneer

hij in samenwerking met het GTM vaststelt dat een groep of een bank effectief aan de afwikkelingsvoorwaarden voldoet. Dit houdt in het bijzonder in dat bepaald wordt hoe gebruik moet worden gemaakt van de verschillende afwikkelingsinstrumenten, namelijk (a) het stopzetten van de ondernemingsactiviteiten, (b) het opzetten van een overbruggingsinstelling, (c) de afsplitsing van activa en (d) de bail-in.

De aanpak die wordt voorgesteld door de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad zal bekrachtigd worden door de Europese Commissie en toegepast worden door de betrokken nationale afwikkelingsautoriteiten, onder het toezicht van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad.

Bij het vastleggen van een aanpak voor de afwikkeling wordt uitgegaan van een aantal beginselen die de continuïteit van de kritieke functies van de instelling moeten garanderen zonder dat een beroep wordt gedaan op overheidssteun en waarbij bepaalde vormen van moral hazard worden vermeden. De Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad moet erop toezien dat de aandeelhouders in eerste lijn de verliezen dragen, indien nodig gevolgd door de schuldeisers van de instelling, dit volgens de rangorde van hun schuldvorderingen in geval van faillissement, waarbij schuldeisers van dezelfde rangorde gelijk worden behandeld. Geen enkele schuldeiser mag grotere verliezen lijden dan de verliezen die hij zou hebben geleden indien de instelling het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een faillissementsprocedure. Tot slot dient de afwikkelingsraad erop toe te zien dat de leiders van de instelling van hun ambt worden ontheven, tenzij hun aanblijven noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de afwikkelingsdoelstellingen.

Het Gemeenschappelijk Afwikkelingsfonds zal gefinancierd worden met bijdragen van de kredietinstellingen en de beleggingsondernemingen die gevestigd zijn in de lidstaten die deelnemen aan de bankenunie. Het is de bedoeling deze bijdragen geleidelijk te doen toenemen tot 1% van de gedekte deposito's. De Afwikkelingsraad zal de mogelijkheid hebben om te lenen om de capaciteit van het Fonds te versterken, wat vooral de eerste jaren van belang zal zijn, gezien de geringe kapitalisatie van het Fonds in die beginperiode. Dit fonds zal geleidelijk in de plaats komen van de nationale afwikkelingsfondsen van de deelnemende lidstaten en zal hun rol overnemen.

Het is de bedoeling dat het Gemeenschappelijk Afwikkelingsmechanisme in werking treedt op 1 januari 2015, terwijl het GAF in werking zal treden op 1 januari 2016.

Over het GAM en het GAF werd in het Europees Parlement een akkoord bereikt op 15 april 2014.

3. HET GEMEENSCHAPPELIJK DEPOSITOGARANTIESTELSEL

De vorderingen inzake deze derde pijler bleven tot dusver beperkt tot een harmonisatie van de nationale stelsels. Volgens de nieuwe richtlijn die eind 2013 werd aangenomen, zullen de bankdeposito's gedekt worden tot een bedrag van 100.000 euro door garantiestelsels die in elke Europese staat zullen moeten worden ingevoerd.

De depositogarantiefondsen betalen een beperkt bedrag aan deposito's terug aan depositanten die het slachtoffer zijn van een bankfaillissement. Voor de depositanten betekent dit dat een deel van hun vermogen beschermd wordt tegen het faillissement van hun bank. Voor de financiële stabiliteit houdt dit in dat vermeden wordt dat de depositanten hun deposito's massaal opvragen en dat ernstige economische gevolgen worden afgewend.

Om het vertrouwen tijdens de recente financiële crisis te herstellen, werd de depositogarantie in België fors opgetrokken van 20.000 euro tot 100.000 euro. Deze garantie geldt per deposant voor het totaal van zijn rekeningen per bank. Gedekt zijn alle depositotegoeden die luiden in een munt van de Europese Economische Ruimte alsook tegoeden op een beleggersrekening en door kredietinstellingen uitgegeven schuldbewijzen

(bv. kasbons). Daarnaast werd ook een garantieregeling uitgewerkt voor bepaalde levensverzekeringen, eveneens tot een bedrag van 100.000 euro. De garantie op financiële instrumenten en effecten in bewaring (bv. aandelen, obligaties, beleggingsfondsen) bleef behouden op 20.000 euro.